

Az élőzene az emberhez idomul, a gépzenéhez viszont az ember

2020.01.03.

Régen szinte minden faluban akadt egy-egy zenekar, amely a kocsmában és jeles alkalmakkor, például lakodalmakon húzta a talpalávalót. Ez a világ elmúlt. Van azonban egy település, Medina, ahol a régi zenei hagyományok újjáélednek.

Az élőzene az emberhez idomul, a gépzenéhez viszont az ember alkalmazkodik. Ezt az egyszerű, de nem jelentéktelen megállapítást tette két zenész, Debreceni István, azaz Talpi és Vén Attila, akit Medina polgármestereként is sokan ismernek. Mindketten tagjai a Medinai Tamburazenekarnak, amelyet tavasztól az év végéig legalább háromezren láttak zenélni. - Három-négy korosztály nőtt fel az első világháború óta úgy, hogy nem ismerte ezt a hangszert. Sőt, maguk a dalok, a megzenésített versek is eltűntek - mondja Vén Attila. Hozzáteszi, ezeket most a megyei önkormányzat egy pályázatának köszönhetően visszatánítanak. És magát a stílust is, állítja Debreceni István.

És, hogy milyen ez a stílus? Könnyed, dallamos, a kockás terítős kisvendéglők világát idézi. És bár ezt a pengetős hangszert sokan elsősorban déli szomszédaink hangszerének tartják, ma használatos változata Magyarországon alakult ki, ebből pedig az következik, hogy nálunk szintén népszerű volt. A medinai zenekar pedig nemcsak népzenet játszik, de tangót, de még a Beatles Yellow submarine című számát is hallhatta már tőlük a közönség. Az olyan dalokkal, mint „Az ember egy léha” pedig rendszerint könnyeket csálnak a hallgatóik szemébe.

A Shisha Café fiatal zenészei nem akármilyen repertoárral rendelkeznek

Repertoárjuk változatos, mint maga a medinai zenei élet. Hiszen a községben változatlanul több együttes fér meg egymás mellett baráti, vagy még inkább rokoni egyetértésben, hiszen többeket közülük családi szálak fűznek össze, nemcsak a zene szeretete. Medinához kötődik a Shisha Café, a Csurgó zenekar, a Miss-Sió Kórus, a Bartina Zenekar, de manapság még a Bad Times-nak és a Bogyiszlói Zenekarnak is van medinai tagja. Mindenki átlagosan három formációban játszik, és ha szükséges, helyettesíteni tudják egymást. Hogy miként alakult így, ma már nehéz megmondani. Annyi bizonyos Debreceni István szerint, hogy a tamburazenekarban is játszó, és a Bartina zenekart alapító Szabó Józsefnek nagy szerepe van ebben.

A Csurgó zenekarnak a napokban jelent meg egy klipje Gryllus Vilmostal

Kiderült, ifjú korukban Debreceni István, azaz Talpi, Vén Attila és Szabó József is gitározott: utóbbi néptáncolt is, így leghamarabb őt szippantotta be a népzene világa. Talpi bácsi egy népzenei táborban fogott a kezébe először bőgőt. - Azt hittem, én leszek a legbénább, de nem, velünk játszották az összes toborzót, ráadásul ismertem az összes somogyi és sárközi népdalt - mesélte. És azt is, hogy az egész családjuk mulató volt, ami nem részegeset jelent, hanem azt, hogy nagyon szerettek énekelni. Régen nem volt tévé, ezért az emberek összejártak, beszélgettek, vasárnap, a táncház után pedig mindig nótáztak az öregek. A nagyapja citerázott, kedvtelésből tanult meg a hangszeren játszani, ő pedig kedvtelésből tanult meg gitározni. Amúgy hidjapusztai, Medinára legénykedni járt, és ahogy egyre jobban ment a zenélés, és egyre jobb hangulatot csináltak a fiúk, úgy hívták őket egyre több helyre, például tanyákba. Négyen játszottak együtt, első keresetük ötszáz forint volt, ezt tépték négyfelé. - Ma is ez a kabalám - mutatja meg a maga negyedét.

Nem felejtik az elődöket a mai muzsikások, megőrzik a tanultakat, emlékeket

A medinai zenészeknek az elmúlt években egy újabb nemzedéke nőtt fel, de a mai muzsikások nem felejtik az előtük járókat. Sem a Splinterst, sem Csicsó József cimbalmost, akitől szinte mindannyian tanultak, és nagyon jó ember volt, de ugyanígy Kimiti Pityu- vagy Boros Józsi bácsit sem. És a szerb zenészeket, így Kozics Milánt. A tőle tanult dallamokat ma is repertoáron tartja a Medinai Tamburazenekar, és így a medinai szerbek hagyományait is viszik tovább.

A településen mindig pezsgő zenekari élet folyt, Vujicsics Tihamér zeneszerző, népzene gyűjtő szintén járt itt. Voltak cigány- és magyar zenekarok, negyven éve még olyan együttesek is, amelyek csak és kizárólag lakodalmakban játszottak. Nagy különbség, hogy a huszadik század eleji zenészek legfeljebb húsz kilométerre mentek el muzsikálni, azaz akkora távolságra, ahova lovaskocsin rövid időn belül el lehet jutni. Ma már ez a távolság akár több száz kilométer is lehet, jellemzően nyolcvan-száz kilométeres sugarú körön belül hívják őket a legtöbbször.

Forrás:

Tolnai Népújság

TEOL